

Prelaadi kiri (märts 2011)

Me võime iga päev Issandale näidata, et oleme valmis pöörduma. Paastuaeg on eriti hea aeg selleks, et Jumalale läheneda.

13.03.2011

Armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi.

”Miski ei ole Jumalale nii meelepärane ja Tema poolt nii hinnatud, kui see, et inimene siira kahetsusega Tema poole

pöördub.”[1] Need sõnad on alati aktuaalsed, kuid eelkõige nüüd, kui algab Paastuaeg. Tuhkapäeva liturgias kutsub Kirik meid püha Pauluse sõnadega, armastusega ja tungivalt, ta ütleb: *Ma olen sind kuulnud soodsal ajal ja aidanud sind päästepäeval. Ennäe, nüüd on ülisoodus aeg! Ennäe, nüüd on päästepäev!* [2]

Kristliku elukäsitluse järgi ”peab iga hetk olema anderikas ja iga päev õnnistusttoov”, ütleb Püha Isa; ”kuid eriliselt rõhutab Kiriku liturgia neid sõnu Paastuajal”. [3] Eelseisvad nädalad on mõeldud just eelkõige selleks, et läheneda Jumalale, kes meid armulikult enda juurde kutsub. Palugem Püha Vaimu, et võiksime näha, kui tõsine on see kutse, et me neid päevi kasutult mööda ei laseks – nagu Püha Josemaria seda väljendas – ”nagu vesi jälge jätmata üle graniitkivi voolab” [4] Andkem Issandale lubadus: ”Ma tahan lasta

end läbi imbuda, ma tahan
pöörduda, Issanda juurde minna ja
teda armastada, nii, nagu ta seda
soovib.”[5]

Ärgem mõelgem sealjuures ainuüksi
patuste pöördumisele, sest otsustav
on see, et me endid sellele armule
avame ja nii vaimsest surmast
ELULE – suurte tähtedega – siirdume.
Need võivad olla ka väikesed
igapäevased muudatused, mis
kristlasi – mehi ja naisi – Jumalale
lähemale viivad ja aitavad neil
Sakramentide kaudu intensiivsemalt
Kristuse elust osa võtta, oma
palveelu eest hoolitseda ja
konkreetselt ja hoolikalt teiste
vaimse ja materiaalse heaolu eest
hoolt kanda. Nagu ütles Benediktus
XVI, ”tähendab pöördumine
tegelikult vastuvoolu ujumist,
kusjuures ”vastuvool” tähendab
pealiskaudset, ebapüsivat ja
eksitavat eluviisi, mis meid tihti
endaga kaasa haarab, meid valitseb,

meid kas orjastab või vähemalt moraalse keskpärasuse vangiks teeb. Pöördumisega, vastupidi, püüeldakse kristliku elu kõrgemate eesmärkide poole, loodetakse elavale Evangeeliumile, mis on Kristus ise.”[6]

Jumala tahtel on Kirikus palju teid ja mitmeid viise, et igaüks võiks leida oma isikliku tee pöördumiseks, mis on kristliku elu jaoks hädavajalik. Püha Josemaria tuletab meile meelde, et sellise vaimse ümbervormimise poole tuleb pidevalt püüelda, sageli isegi mitu korda sama päeva jooksul:”Uuesti alustada? Jah! Sa alustad uuesti iga kord, kui oma kahetsusakti teed – ja see peaks toimuma mitu korda päevas! - , sest sa kingid sellega Jumalale oma uuendatud armastust.”[7] Kas me mõtleme tihti selle peale, et Jumal meid neil hetkedel ootab? Kas me võtame selle jaoks aega, et küsida temalt, mida ta

meilt sooviks? Kas meil on sisemine soov, tihedalt Kristusega ühenduses olla?

Täna tahaksin ma rääkida kahest spetsiifilisest vahendist, mis meid Pühima Komainsuse juurde tagasi viivad. Näiteks mõtiskluspäevad, mida Paastuajal paljudes kohtades pakutakse. Loomulikult ei korraldata neid ainult nendel nädalatel, kuid paljud kristlased näevad sel ajal erilist soovi, oma elu muuta, mida rõhutab ka nende päevade Liturgia, mis on nagu kutse, et neil päevil mõtiskluspäevadest osa võtta. Ja sedasama võiks öelda igakuiste mõtisklustundide, rekollektsioonide kohta, mida Prelatuur vaimuliku tähtsate koolitusvahendina paljudele maailma inimestele pakub.

Püha Josemaria märkis ära, et seda vaimulikku koolitust kasutas Kirik juba algaegadest. Alati, kui keegi ennast ette valmistas, või lihtsalt

tundis, et peab selle Armu kutsele suurema andumusega vastama, proovis ta Jumalaga tihedamas läbikäimises olla . "Juba esimesed kristlased pidasid mõtiskluspäevi. Pärast Kristuse Taevasseminemist näeme me, kuidas Apostlid ja usklike hulgad õhtusööma saali kogunesid ning koos Maarjaga Trööstija väljavalamist ootasid, mida Jeesus neile lubas. Seal leiab Püha Vaim nad *perseverantes unanimiter in oratione* (Apt 1, 14), sügavalt palvesse keskendunult.

Täpselt nii käitused ka need inimesed, kes kristluse algaastatel oma majakestesse pugesisid ja Jumalale andunud elu veetsid, ilma, et nad oleksid ennast teistest välja lülitanud; samuti nagu anakronistid, kes kõrbesse läksid, et ennast üksinduses Jumalale....ja tööle pühendada.(...) Kõik kristlased, kes siiralt oma hinge eest hoolt kandsid, pidasid ühel või teasel viisil

mõtiskluspäevi. See on kristlik praktika.”[8]

Juba Opus Dei esimestest aastatest alates omistas meie asutaja nendele palvele ja südametunnistusele pühendatud päevadele suurt tähtsust, sest need mõlemad asjad on siseelu korrashoidmiseks väga vajalikud. “Mida teeme me, sina ja mina, nende mõtiskluspäevade ajal?” küsis ta kord endamisi ja andis samas ka vastuse: ”me oleme palju koos Jumalaga, otsime teda, nagu Peetrus, et temaga isiklikult vestelda. Pane tähele, ma ütlen vestelda, sest see peab olema dialoog silmast silma, milles kumbki pool ei tõmbu anonüümse isikuna tagasi. Me vajame seda isiklikku palvet, seda kahekesiolemist, seda otsest läbikäimist Jumalaga, meie Issandaga.”[9]

Oma Pontifikaadi alguses rääkis Benediktus XVI korduvalt nende

vaimulike mõtiskluspäevade väärtusest, ”eriti siis, kui need mööduvad täielikus vaikuses”[10] Ja oma traditsioonilises Paastuaja sõnumis peatub ta sel aastal eriti 2.pühapäeva Evangeeliumil, et rääkida Issanda kirkastumisest: ”See on kutse, et igapäeva lärmist distantssi võtta ja Jumala kohalolekusse sukelduda: Et Tema Sõna võiks iga päevaga rohkem ja rohkem sügavale meie mõtetesse tungida, mis aitab meil head ja kurja eraldada ja tugevdada soovi, Issandat järgida.”[11]

Selleks, et need ”koolitus ja ümberkoolitusvahendid”, nagu Isa öelda armastas, vilja kannaksid, tuleks sellele keskendada kõik jõud ja meeled; ilma selle pingutuseta on väga raske – kui isegi mitte võimatu –, seda Püha Vaimu tuld, mis hinges süttib, tõsiselt võtta ja selle häält kuulda, mis ütleb meile täpselt need võitluskohad, mis aitavad meil

Kristusele lähedalt järgneda ja temaga sammu pidada.

Ma soovitan teil, mu tütre ja pojad, seda aspekti – vaikimist, vaikust – igakuise ja igaastase rekollektsiooni ajal väga tõsiselt võtta. Loomulikult peab alati arvesse võtma ja kohandama seda nende konkreetsete inimeste olukorraga, kes neist koolistuspäevadest osa võtavad. Kindlasti ei ole päris sama, kas on tegemist inimesega, kellel on vaimulike asjade suhtes juba täielik usaldus, või nendega, kes teevad vaimulikus elus alles esimesi samme. *Kes küll on ustav ja arukas majapidaja, kelle isand seab oma pererahva üle neile parajal ajal andma neile määratud moona?* [12]

Nende päevade korraldamise, planeerimise ja osavõtjate eest hoolitsemise juures tuleks kohapeal ööbimist silmas pidada ja alati üleloomulike perspektiivide kõrval

ka iga huvitatu konkreetset olukorda arvesse võtta, isegi siis, kui sellepärast peaks rohkem mõtiskluspäevi korraldama. Seepärast ei soovitanud meie Isa mitte kunagi mõtiskluspäevi, ringe jne. ära jätta, isegi mitte siis, kui osavõtjaid oli oodatust vähem ja isegi mitte siis, kui kohal oli ainult üks inimene.

Raamatust ” *Vagu*” võime me lugeda, ”Keskendumine vaikuses, et Jumalat paremini tundma õppida. Tunda ennast ja seeläbi paremaks muutuda. Hädavajalik aeg, et teada saada, mis suunas peaksime muutuma ja kuidas seda läbi viima: Mida peaksin tegema? Ja mida vältima?”[13] Ja neil päevadel”, ütleb püha Josemaria ühes teises kohas, ”peab sinu südametunnistuse läbikatsumine olema põhjalikum ja ulatuslikum kui tavalisel õhtul. – Kui ei, siis kaotad suurepärase võimaluse korrigeerida oma teed.”[14]

Paastuaja Liturgia annab meile küllaldaselt ainet palvetamiseks, nagu ütleb Püha Isa oma läkituses. Kristuse kiusamine kõrbes, millest me esimesel pühapäeval lugeda võime, tuletab meelde, et "kristlik usk, Jeesuse eeskuju järgides ja temaga ühenduses olles, tähendab võitlust "selle pimedada maailma valitsejaga" (Ef 6,12), ning selles võitluses ei väsi saatan ka tänapäeval Jumalale lähemale pürgivaid inimesi taga kiusamast"[15]. Mõelgem, kuidas me selleks võitluseks valmistume ja kas me usaldame piisavalt üleloomulikke vahendeid. Püha Josemaria soovitas meile üleloomulikku taktikat: "Pead sõda – oma siseelu igapäevaseid võitlusi – positsioonidelt, mis asuvad kaugel sinu kindluse peamüüridest.

Ja vaenlane ründab just sealt – sinu väikesi suretamisi, igapäevaseid palveid, planeeritud töid, sinu päevaplaani, ja tal on raske jõuda

kindlustornide juurde, mis on kergesti vallutatavad. – Ja kui ta jõuabki, siis ei ole tal enam jõudu. [16]

Sellele järgneval pühapäeval kuuleme me Taevalise Isa häält, kes Kristusele osutades meile ütleb: *See on minu armas Poeg, kellest mul on hea meel, teda kuulake!* [17] Pangem isiklikus palves tähele, mis Jumal igaühele meist ütleb, et võiksime selle ellu viia. Seal näeme me ka seda, kas toetume piisavalt Sakramentide armule ja kuidas täidame nõuandeid, mida saame vaimulikul juhendamisel.

Paastuaaja kolmandal pühapäeval, 27. märtsil kuuleme me Liturgias, kuidas Jeesus palub Samaaria naiselt: "Anna mulle juua" (Jh 4,7) (...) See väljendab Jumala kirglikku palvet igale inimesele ja äratab meie südameist soovi, juua voolavast allikast [...], mille vesi annab meile igavese

elu”[Jh 4,14)” [18] Püüdkem siis olla Tema innukad Jüngrid, kes Tema armu ja valgust igalpool levitavad; eelkõige seeläbi, et me oma sõpru ja sugulasi aitame Andestuse Sakramendi kaudu Jumalalt lunastust saada; ja samuti kutsudes neid rekollektsioonitundidele ja mõtiskluspäevadele.

Peagi läheneb ka Püha Joosepi, Kiriku ja Opus Dei kaitsepatrooni suurpüha. Valmistugem selleks, et 19. märtsil tänulikkuse ja rõõmuga seda *Armastuse sidet* Jumala ja Opus Deiga, uuendada. Samalajal tahame me usaldavalt seda püha Patriarhi paluda, et ta oma armu abiga lubaks paljudel erineva vanuse ja erineva ühiskondliku positsiooniga meestel ja naistel otsustada, Kristusele Opus Deis järgneda.

Peale selle langeb sellele kuupäevale ka Apostelliku Konstitutsiooni *Ut sit*, piduliku väljakuulutamise

aastapäev. Selle Bullaga kuulutas
auväärne Paavst Johannes Paulus II.
välja Opus Dei, kui
Personaalprelatuuri; milles – nagu ta
kindlaks määras – on preestrid ja
ilmikud orgaanilises koostöös, et ellu
viia jumalikku sisendust, mille Püha
Josemaria sai 2. oktoobril 1928. Selge
teadmine, et see õiguslik vorm Püha
Vaimu tahtel Vatikani II Kirikukogu
ajal tekkis, selleks, et avada eriline
tee Kiriku pastoraalsete vajaduste
jaoks, kohustab meid erilisele
truudusele.

28. märtsil on meie Isa
preestriks pühitsemise aastapäev.
Tänagem Pühimat Kolmainsust, sest
igaüks on tegelikult meie Asutaja
valmisoleku laps, valmisoleku, saada
Jeesuse Kristuse preestriks. Kui ta ei
oleks seda jumalikku tahet vastu
võtnud, ei oleks Kirikus Opus Deid.
Opus Dei asutamine oli nagu vastus
küsimusele: *Miks minust saab
preester?*, mille meie Isa endale

Zaragosas veedetud seminariaastatel esitas ja mis oli sügavaim põhjus, miks ta otsustas sellel teel edasi minna.

Palugem - tema eestkostel – veel palju preestrikutsumusi kõigis maades: meeste ja naiste eest, kes truult Jumalat armastavad, kes on valmis end teiste inimeste teenimisele pühendama, kes Paavsti kõrval seisavad ja diötseesi piiskoppidega tihedat koostööd teevad. Ärgu olgu ka Opus Deis puudust preestritest, kes hoolitsevad apostelliku töö eest, mida Jumal melt palub. Palugem ka lakkamata Pühimat Kolmainsust, et kõik katoliiklased, mehed ja naised toidaksid seda preestrihinge, mille Jumal on neisse istutanud.

Palvetagem lakkamata Paavsti ja tema kaastöötajate eest; tehkem seda eriti esimesel Paastuaja nädalal, mil Rooma kuurias vaimulikku koolitust

läbi viiakse. Ka meie kasutame seda
aega iga-aastaste vaimulike
mõtiskluspäevade pidamiseks. Ma
loodan kogu südamest, et te mind
nende päevade ajal vaimselt saadate;
ma ütlen teile, et ma palun iga päev
Issandat, et keegi ei jääks ilma sellest
armutungist, mida Jumal meile
nende vahendite abil võimaldab.

Oma armastusega ma õnnistan teid!

Teie Isa

+Javier

[1] Maximus Usutunnistaja, *Epistola*
11 (PG 91, 454)

[2] Missaraamat, Tuhkapäev, Teine
lugemine (2 Kr 6, 1-2)

[3] Benediktus XVI, Jutlus
Üldaudientsil, 17.2.2010

[4] Püha Josemaria, *Kristus möödub*,
Nr.59

[5] Sama

[6] Benediktus XVI, Jutlus
Üldaudientsil, 17.2.2010

[7] Püha Josemaria, *Sepikoda*, Nr.348

[8] Püha Josemaria, Ühe vaatluse
märkmed, 25.2.1963

[9] Sama

[10] Benediktus XVI, Jutlus
Piiskoppide rühma "Ad – limina"
külaskäigul, 26.11.2005

[11] Benediktus XVI, *Paastuaja
läkitus 2011*, 4.11.2010, Nr.2

[12] *Lk* 12,42

[13] Püha Josemaria, *Vagu*, Nr.177

[14] Püha Josemaria, *Tee*, Nr.245

[15] Benediktus XVI, Paastuaja
läkitus 2011, 4.11.2010, Nr.2

[16] Püha Josemaria, *Tee*, Nr.307

[17] *Mt* 17,5

[18] Benediktus XVI, Paastuaja
läkitus 2011, 4.11.2010, Nr.2

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-marts-2011/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-marts-2011/) (09.08.2025)